

ANXIONAUTII

Iv cel Naiv este un inginer român devenit scriitor. Născut din nevoia de a pune în cuvinte cântecul pe care se încăpăţâna pasărea imaginaţiei să i-l fredoneze, el a decis să-şi păstreze anonimatul, căci nu pasărea e importantă, ci melodia ei. A publicat şase volume de poezie şi două romane, *Să nu ne facem de râs în faţa furnicilor* (Trei, 2021) şi *Eu te-am făcut, eu te omor* (Humanitas, 2023).

Anxionauţii nu este prima colaborare dintre Iv cel Naiv şi Petridean, acesta din urmă ilustrându-i volumele *Versez* (2011), *Uibesc* (2012), *Nesfârşesc* (2013), *Dănilă Prepeleac* (2015), *Cartea săruturilor* (2016), *16 poezii de iubire pe care mi le-aş fi scris mie dacă aş fi fost tu* (2015), *Scrisori de lângă tine* (2019), publicate la Vellant, şi *Ficţionar. Agendul omurilor scriitivi* (Humanitas, 2024).

ANXIONAUTII

IV
CEL
NAIV

PIERDUȚI PRIN COSMOS

The background of the page is a vibrant, hand-drawn illustration. At the top, a city skyline with various buildings and a flying car is visible against a blue sky. A seagull is perched on a futuristic, blue and red car that appears to be flying. The overall style is whimsical and artistic, with bold colors and expressive lines.

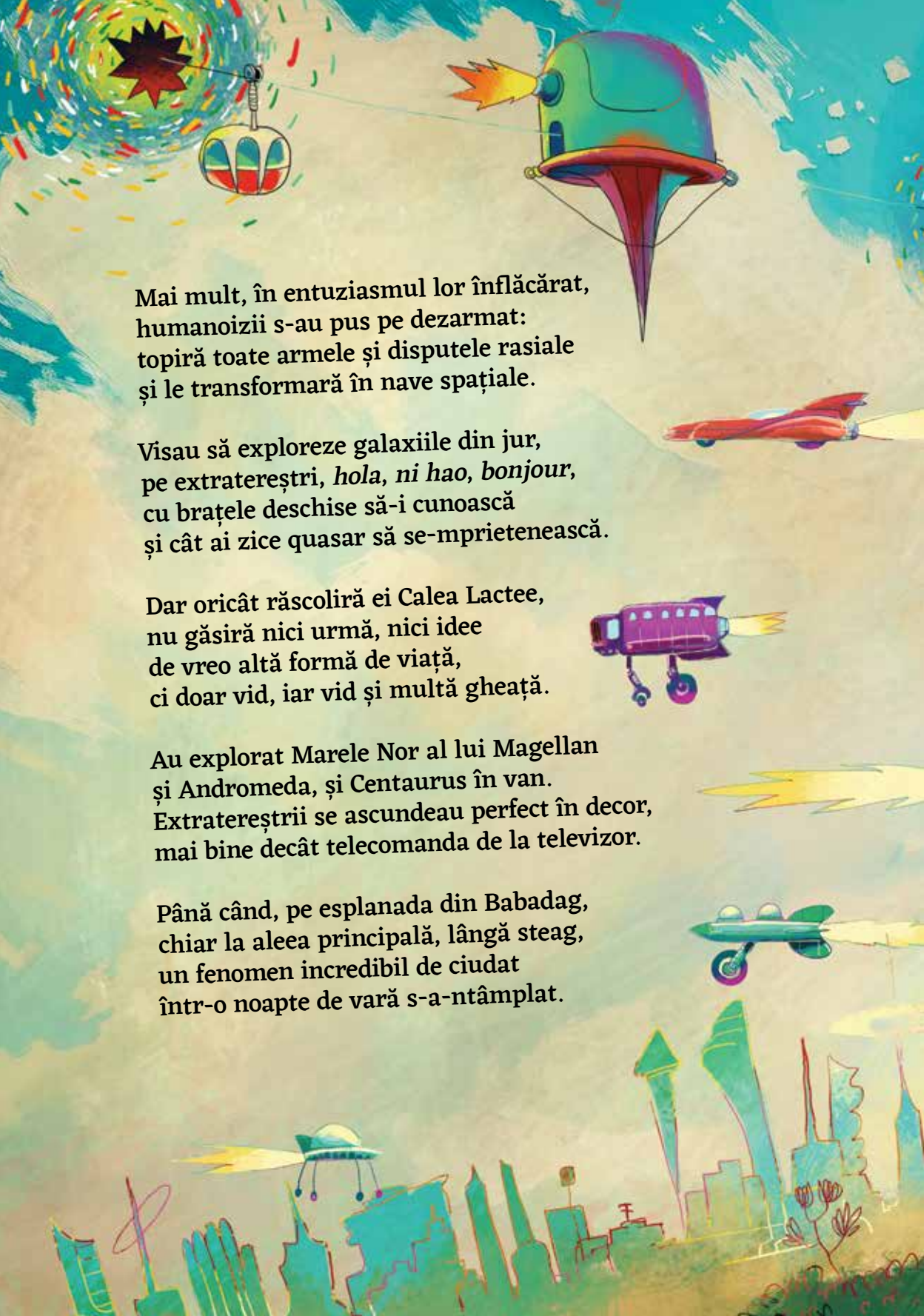
CAPITOLUL 1

TERRANIENI, PÂNĂ AICI V-A FOST!

După ani și ani de lupte inutile,
mai exact, trei milenii și câteva zile,
pământenii reușiră să facă pace,
realizând rapid că nici nu le displace.

Da, oamenii chiar se simțeau bine
având burticile în sfârșit pline,
opriseră de tot încălzirea globală,
iar veselia devenise de-a dreptul banală.

Fixaseră deja o nouă capitală mondială
(povestea e din viitor, n-ai auzit de ea la școală),
și-anume Babadag, un oraș liniștit și mic,
care fusese vestit până atunci pentru... nimic.

Mai mult, în entuziasmul lor înflăcărat,
humanoizii s-au pus pe dezarmat:
topiră toate armele și disputele rasiale
și le transformă în nave spațiale.

Visau să exploreze galaxiile din jur,
pe extratereștri, *hola, ni hao, bonjour*,
cu brațele deschise să-i cunoască
și cât ai zice quasar să se-mprietenească.

Dar oricât răscoliră ei Calea Lactee,
nu găsiră nici urmă, nici idee
de vreo altă formă de viață,
ci doar vid, iar vid și multă gheață.

Au explorat Marele Nor al lui Magellan
și Andromeda, și Centaurus în van.
Extratereștrii se ascundeau perfect în decor,
mai bine decât telecomanda de la televizor.

Până când, pe esplanada din Babadag,
chiar la alea principală, lângă steag,
un fenomen incredibil de ciudat
într-o noapte de vară s-a-ntâmplat.

Toate florile erau măiestru aranjate,
parcă de-un grădinar nevăzut replantate,
în așa fel încât formau un mesaj:
Pământenii, n-aveți pic de curaj!

Pământenii nici n-apucară să se mire,
că noi mesaje tot apărură, în neștire:
Terranieni, până aici v-a fost!
Lăsați orice speranță, n-are rost!

Unele conțineau amenințări clare:
În curând vă călcăm în picioare!
Azi mutăm flori în grădină,
mâine vă lăsăm fără lumină!

S-a observat, s-a studiat, s-a discutat,
și mare lucru tot nu s-a aflat.
Era însă clar: fenomenul supranatural
îi speria pe oameni în ultimul hal.

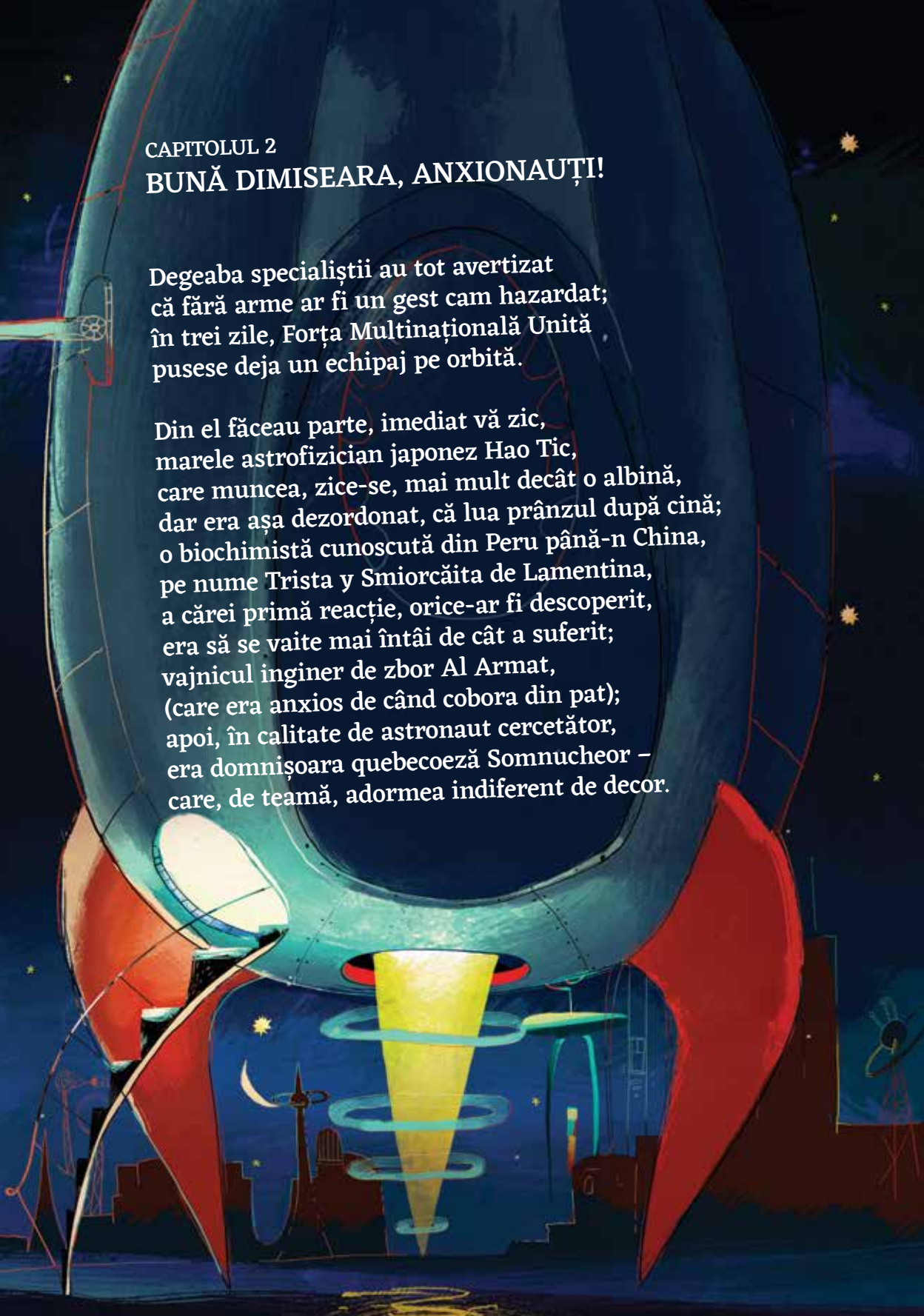
Ai fi crezut că o altă formă de inteligență
ne-a contactat pe vreo radiofrecvență.
Ce fel de extraterestri ar fi vrut să ne dea fiori
modificând peste noapte aranjamentele de flori?

În cele din urmă, după analize elaborate
care au durat aproape o zi și-o noapte,
cercetările au concluzionat, pe drept cuvânt,
că mesajele nu puteau veni de pe Pământ.

Neliniștea a ajuns la un bulversant prag
în dimineața când, în parcul din Babadag,
s-au putut observa, fără cel mai mic efort,
copacii așezați sub forma unui cap de mort.

Ce mai, era transformat întregul peisaj,
natura toată afișa un uriaș mesaj:
Trimiteți urgent către noi o navetă,
altfel, vă facem haos pe planetă.

CAPITOLUL 2

BUNĂ DIMISEARA, ANXIONAUȚI!

Degeaba specialiștii au tot avertizat că fără arme ar fi un gest cam hazardat; în trei zile, Forța Multinațională Unită pusese deja un echipaj pe orbită.

Din el făceau parte, imediat vă zic, marele astrofizician japonez Hao Tic, care muncea, zice-se, mai mult decât o albină, dar era așa dezordonat, că lua prânzul după cină; o biochimistă cunoscută din Peru până-n China, pe nume Trista y Smiorcăita de Lamentina, a cărei primă reacție, orice-ar fi descoperit, era să se vaite mai întâi de cât a suferit; vajnicul inginer de zbor Al Armat, (care era anxios de când cobora din pat); apoi, în calitate de astronaut cercetător, era domnișoara quebecoeză Somnucleor – care, de teamă, adormea indiferent de decor.

Iar comandant peste trupa internațională,
responsabil de-ntreaga navă spațială,
fu pus nimeni altul decât Eufrikon
(care avea o frică strașnică de zboru-n avion
de când căzuse, mic fiind, de la balcon).
Și mai era, cum de-am uitat să menționez?,
(numit în cinstea marelui filozof chinez)
Confuzcius – înțeleptul computer de bord
care adesea cu el însuși nu era de acord,
pare-se din cauza unui defect de fabricare,
savanții acuzând lipsa de metale rare
(spre deosebire de omeneasca lene,
nelipsită din fabricile pământene).

Așadar, pentru această vitală misiune
bieții terranieni reușiseră s-adune
cu greu doar o mână de specialiști,
cu toții speriați, angoasați și triști.